n'agu mina poleks seda tahtnud! Küll saab ka üks aeg tulema, kus teie uhkus ja rumalus muljutud saab, et teie alandust ja Jumalakartust õppima peate!" —

Kui nõuad maa pääl alandust
Ja madalust ja tasandust
Ja ligimese armastust,
Siis saad sa wiimaks rõõmustust,
Mis Jumal s'ule anda täib —
Ja taewa ka su järel käib!

Kui wilets on üks hooplik meel,
Kui wilets, ropp ja kawal keel, —
See hääd lootes seisku wait,
Ta hukka lä'äb ju sedamaid;
Sell' 'pole rõõmu ilma pääl,
Ei pärast siis ka taewas sääl!

C. W. Fr.

Mis Jumal teeb, on hästi tehtud.

Kord elas ühes suures linnas üks wana emake. Tema istus õhtuti ükspäinis oma wäikeses tuas ja mõtles, esite oma kadun'd mehe, siis kahe lapse, ja wiimaks kõikide oma sugulaste pääle, ning täna oli weel tema wiimane sõber temast äralahkunud ja nenda teda ükspäinis siia hääda oru sisse mahajätnud, mis tema hinge sügawaste kurwastas. Kõige enam tundis ta kahju oma kahe poegadest, et ta sellepärast alati Jumala üle kaebas,

Suures kurwastuses heitis wana emake wiimaks sängi ja uinus magama. Ka unes ei olnud temal rahu, nuttis ja kaebas jälle selle üle. Sääl kuulis ta korraga kiriku kella helistawat. Ta pani ennast riidisse ja läks kirikusse. Kirik oli juba tuledega walgustud; aga mite nenda, kui see ilmsi on, kui küünlad põlewad; waid üks isikarwa ämargune walgus. Inimesi oli ka rohkeste kirikusse tulnud, ja pingid olid nii täis, et emakesel kusagil enam ist'mise aset 'polnud.

Kui ta neid inimesi tunnistama hakkas, nägi ta, et need kõik tema oma surnud sugulased olid, kes wanamoodi riietes ja kahwatan'd nägudega tema pääle waatasid. Nemad